

Og deres karlfolkekroppe blir så til fnysende tyre.

Men Propoetiderne var så forvorpne at ville fornægte
Venus' guddommelighed. Så ramte hun dem med sin vrede:
De blev de første der solgte sig selv med samt deres ynder.
Skamløse blev de, og blodet blev iskoldt i deres kinder;
de blev til flint – men det var såmænd kun en lille forvandling.

PYGMALION

Deres usædelighed havde også Pygmalion set på
dag efter dag og, led ved alle de laster naturen
skænkede kvindernes køn, besluttet at leve som ungkarl
og havde lang tid ikke haft nogen der delte hans leje.

Tiden brugte han til at forme en elfenbensdukke,
hvid og rød og så skøn som ingen pige kan fødes.
Det var et storartet værk. Og han selv forelsked sig i det.

Værket så skuffende ud som en virkelig levende pige
som af undseelighed lå helt ubevægelig stille.
Skjult var kunsten af kunst. Pygmalion stirrer betaget
og bliver hed i sit blod ved at se på pigeskulpturen.

Ofte føler han efter om ikke hans værk er en rigtig
pigekrop, ikke blot ben, og vil ikke tro på det sidste,
giver den kys og føler sig kysset; han taler og griber
rundt om figuren og tror han kan mærke at huden gir efter,
frygter at tage for hårdt og at gi hende blålige mærker.

Og med de sødeste ord forærer han hende de gaver
pigebørn elsker at få, konkyljer og skinnende stene,
pippende fugle i bur og blomster i tusind kulører,
liljer og farvede bolde og tårer fra Phæthons søstre,
neddryppet fra deres træer.

Han klæder figuren i fint tøj,
giver den ringe på fingren og fine smykker om halsen,
perler i ørenes flipper og sløjfe af silke på barmen.
Nydelig blev hun. Men helt uden tøj var hun endnu mer dejlig.
Han lægger hende i seng på purpurfarvede lagner,
og kalder hende sin elskede viv og lar hendes hoved
ligge på edderdunspude – som om hun mærked det mindste.

Venusfesten som fejres af alle på Kypern, var kommet;

kvier, forgyldt på de buede horn, var styrtet til jorden,
ramt i den snehvide nakke af præsternes hellige økse.
Røgelsen røg. Og Pygmalion bragte sit offer, og frygtsomt
bad han ved altret: 'Er jeres magt til at gi uden grænser,
guder, da lad mig få som min hustru' – her turde han ikke
sige: 'min elfenbenspige,' men sagde: 'en pige der ligner
elfenbenspigen!'

Den gyldne gudinde – hun var jo til festen –
fatted hans mening med bønnen, og lod som et varsel om nåde
alterets ild blusse op og tre gange lue i luften.

Hjemvendt gik han til ro hos pigefiguren i sengen,
og da han gav den et kys, var det ganske som mærked han varme.
Og han forsøger igen og berører nu også dens bryster.

Under hans kærtegn svinder det hårde i benet og blødner,
synker under hans finger og gir sig, som voks fra Hymettus
gør det i varmen fra solen og kan modelleres i hånden
og få forskellige former og følger sig ved at håndteres.

Undrende, midt mellem glæde og angst for at håbe forgæves,
kæler han atter og atter med fryd for sin elskede genstand.
Det var en krop; han prøver dens puls og kan mærke den banke.

Helten fra Paphos bryder da ud i jubel og takker
Venus for hendes hjælp. Nu kan han så endelig trykke
rigtige læber mod sine! Og pigen mærkede kysset,
rødmed og åbnede bly sine øjne og øjnede dagens
lys – og i selv samme stund som dagen og lyset – sin elsker.

Venus var gæst ved det bryllup hun selv havde stiftet. Og månen
skiftede faser ni gange. Så fødte Pygmalions hustru
datteren Paphos; fra hende har Kypern betegnelsen *Paphisk*.

MYRRHA

Hun blev mor til en mand som – havde han ikke haft afkom –
ville ha været blandt dem hvis lykke man priser i verden.
Skrækkelig er min beretning – forbudt for børn og forældre.
Eller ifald de har fryd ved at lytte til hvad jeg fortæller,
da skal de nægte at tro det er sandt, og tænke jeg digter!
Men hvis de tror det er sandt, skal de også bemærke sig straffen!

Siden naturen dog ikke gør sligt umuligt at tænke,